

Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM és BÁTORság

A 2020 tavaszán,
kizárólag digitális
formában megjelent
magazin átdolgozott,
bővített kiadása.
Már nyomtatásban
is elérhető!

A BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK LAPJA

2020. ŐSZI SZÁM

A TARTALOMBÓL:

- EGY HIVATÁSKERESÉS TÖRTÉNETE
- KARANTÉNMISSZIÓ MÁTRAALJÁN
- BESZÉLGETÉS MONIKA NŐVÉRREL
- VÉGZŐSEINKTŐL BÚCSÚZUNK
- FOGADALOMTÉTEL RÓMÁBAN
- INTERJÚ SÁRA NŐVÉRREL
- TALÁLKOZÁS SZÉCHENYI KINGÁVAL
- TRIANONRA EMLÉKEZÜNK

Bácsai M. Jozefina

Őszi vers

Amíg a fák
édes nedvű gyümölcsöt teremnek,
amíg a domboldal
szüreti hangoktól telve zsong,
amíg kezedben
aranyoszöld szőlőfürt rezeg,
benned megszólal-e
az örök-gondú őszi kérdés,
benned támad-e szüreti hangulat, szüreti visszhang?

Te érlelsz-e
gondos életteddel bőnedvű gyümölcsöt,
te szüretelsz-e
perceid életté folyó nagy indájáról sokszemű szőlőfürtöt?
Megkérdezted-e
akár csak egyszer is magadtól, vajon hányadán állsz
soha vissza nem térő életteddel?
Bátran jársz-e a megtalált igaz úton, szilárd hittel,
vagy csak botorkálsz,
céltalan ötletekkel, lomha léptekkel mélán?

Jozefina nővér 1939-ben született Székesfehérváron. A Boldogasszony Iskolanővérek rendjének 1969 óta tagja. Vegyészmérnöki és kémia-fizika szakos tanári végzettsége is van. A tanítás mellett volt házfőnöknő Debrecenben és Budapesten is, 1989 és 1997 között pedig ő volt rendünk magyarországi tartományfőnöknője. Fiatal nővérként verseket írt, ez a költeménye 1969-ben született.

Kedves Barátaink!

Tavaszi számunk – mint karanténszám – csak elektronikus formában jelenhetett meg. Jelen számunk ennek a felújított, bővített változata, melyet immár papíralapon is kézbe adhatunk. Bízunk benne, hogy a távolságtartás idejét élve, ezek az oldalak közel hozhatnak bennünket egymáshoz, az itt olvasott személyes vallomások bátorítást adnak, megerősítenek bennünket a Gondviselésbe vetett bizalmunkban.

Előző tanévünket Te Deum nélkül zártuk, idén pedig nem tarthattunk minden iskolánkban Veni Sanctét. Mégis bízunk, hogy ha felemelő hagyományainkat nélkülöznünk is kell, az Úr áldása akkor is rajta van az iskolai éven: a diákok, tanárok, dolgozók fáradozásán, a családok háttér munkáján. Ki-ki Isten kezébe teheti az életét, és szíve mélyén személyes Te Deumot, Veni Sanctét imádkozhat. Végiggondolhatja, hogy mennyi jó történt az elmúlt hónapokban, és mennyi mindenhez van szükség a Szentlélek segítségére a jelen és az elkövetkezendő időszakban. Ezt teszem most én is, amikor hálát adok és kérek.

Lobmayer M. Judit
tartományfőnöknő

Téged, Isten dicsérlek, mert megadtad, hogy a karanténidőszakban mi, nővérek megerősödtünk közösségi életünkben! Többet imádkozhattunk, és többször szerezhettünk egymásnak vidám perceket. Tanítványainkkal az online térben is megtaláltuk a bensőséges kapcsolattartás lehetőségét, nem kellett elengednünk a kezüket sem szellemileg, sem lelkileg. Hálát adok iskoláink vezetőiért, minden munkatársunkért, akikkel összefogtunk, hogy élhető kereteket teremtsünk intézményeink működéséhez! Köszönöm, hogy a hozzánk kapcsolódó nagy közösség minden tagja egészséges maradt!

Téged, Isten dicsérlek, mert megadtad, hogy az élet megújuljon körülöttünk: nemcsak a felújítások által, melyeket könnyebb volt elvégezni kiürült épületekben, hanem lelkileg is. Új taggal ajándékoztad meg közösségünket *Sára* nővér személyében, és újabb lépésre hívod a posztulánsokat, *Dórit* és *Juttát*, akik várják, hogy a járvány enyhülésével megkezdhesék a noviciátust Rómában.

Téged, Isten dicsérlek, mert megadtad, hogy a nyáron egy kicsit fellélegezhettünk, volt nővértalálkozó, tartományi kirándulás, lelkigyakorlat, jubilánsok ünnepe! Vidám gyermekek hangjával, lelkes kollégákkal telhetett meg ismét az iskolaudvar, és a táborok, túrák sem maradtak el.

Jöjj, Szentlélek Úristen, hogy a bizonytalanságban, mellyel elkezdtük az új tanévet, Te legyél a biztos pont! Jöjj Bölcsesség és Tanács Lelke, kísérd intézményeink vezetőit! Jöjj Vigasztaló Lélek, állj azok mellé, akiket bánat ér! Áraszd ki a mennyekből fényességed sugarát elhunyt testvéreinkre! Jöjj Szentlélek, az Isten ujja, gyógyítsd meg a betegeket, és adj enyhülést elmagányosodott testvéreinknek! Jöjj, Szeretet Lelke, ébressz bennünk együttérzést, hogy kilépjünk közömbösségünkből!

Jöjj, Erősség Lelke, hogy kitartsunk a tanulásban, munkában, az élet adta feladatokban! Jöjj, Alkotó Lélek, tégy minket kreatívvá, hogy a megváltozott körülmények között is megtaláljuk, miként tudjuk hirdetni Isten országának örömhírét, és megerősödjünk hivatásunkban!

Budapest, 2020. szeptember 16-án

Lobmayer M. Judit

DEBRECEN

VENI SANCTE

Intézményeinkben elkezdődött a 2020-21-es tanév. A járványhelyzet miatt nem minden iskolánk tarthatott ünnepélyes tanévnyitót. A Svetitsben azonban hagyományosan is elindult a tanév. Ahogyan évek óta, ezúttal is történelmi ráhangolódással kezdődött. Az idén négyszáz éve született költő és hadvezér, *Zrínyi Miklós* volt a központi figura. Az ő korához és személyéhez kapcsolódó játékos feladatokkal indult el a Svetits 124. tanéve.

BUDAPEST

ÚJ DIÁKEBÉDLŐ A PATRONÁBAN

Új önkiszolgáló diákebédlő várta a tanév első napján a patronás gimnazistákat, akik a szép és világos helyiséget nagy örömmel birtokba is vették a hozzá kapcsolódó terasszal együtt, ahol szintén lehet ebédelni, uzsonnázni, pihenni és gyönyörködni az új sportpályában. A plusz ebédlő kialakítására az iskola létszámának növekedése miatt volt szükség, hiszen egyre nagyobbak az osztálylétszámok, és az idei tanévtől lehetőség lesz nyolcadikig maradni az általános iskolában – akár fiúknak is. Az ebédlő biztos háttere saját konyhánk, a Boldogasszony Konyhája, amit teljes egészében felújítottunk a nyáron.

SZOVÁTA

Luca nővér és Vera nővér fogadják nővértársaik áldását

LUCA NŐVÉR A MARIANUMBAN

Nagy M. Vera nővér és Czakó Gabriella társult tagunk másfél évtizede mint a mozgó énekes iskola vándortanítói járják az apró nyárádmenti falvakat. Idén szeptembertől Németh M. Luca nővér is csatlakozik hozzájuk, és részt vesz az értékek átadásában. Luca nővér magyar-angol szakos tanár, egy évet korábban már kint töltött az erdélyi misszióban, így a gyermekek már örömmel várják. Jelenléte nemcsak a diákok, de a rend számára is fontos, hiszen az ő érkezésével – az iskolanővérek szabályzata szerint – immár hivatalosan is nővérközösségként leszünk jelen Erdélyben.

ÚJDONSÁGOK A KAROLINÁBAN

A legkisebbek legnagyobb örömére szegedi iskolánkban elkészült a játszótér. A közelgő őszi-téli fűtésszezonnak pedig már új kazánnal indulhat neki Karolina iskolánk. Az osztálytermek is megszépültek, és két új nagy tantermet is birtokba vehettek a nebulók, mivel a létszámuk ebben a tanévben is gyarapodott.

NAGYBECSKEREK

ÚJ KOLLÉGIUMBAN INDULT A TANÉV NAGYBECSKEREKEN

Az idei tanévet a nagybecskereki Szathmáry Karolina Kollégium vajdasági diáklányai új helyen kezdték. Abba a hajdani zárdaépületbe költöztek be szeptemberben, amely egykoron nővéreink tulajdonában volt. A 2010-es vagyon-visszaszármaztatást követően a rend visszakapta, majd mivel forrás hiányában nem tudtuk felújítani, az eladás mellett döntöttünk. A magyar állam támogatásával a Nagybecskereki Egyházmegye vásárolta meg azzal a céllal, hogy magyar kulturális központot létesítsen benne, és áttelepítsék ide a mi kollégiumunkat is. A volt zárdaépület felújítása és berendezése szintén a magyar állam támogatásával

valósult meg. Az új kollégiumot 2020. június 11-én adták át. Az ünnepséget jelenlétével megtisztelte Kövér László, a Magyar Országgyűlés elnöke is. A megszokott és szeretett kollégiumból való átköltözés, az új rendszer megszokása nagy kihívást jelent a lányoknak és a nevelőknek is. Erre az átmeneti időszakra erősítésként Nyúl M. Fidelis nővér több hónapra Makóról Nagybecskerekre költözött, és segíti a kis nővérek közösség munkáját.

MEGVÁLTOZOTT AZ ISKOLÁNK NEVE

Az eddig Szent István Egyházi Általános Iskolának nevezett, bár mindenki által Szignumként ismert intézményünk 2020 nyaratól hivatalosan a Szignum Kéttannyelvű Egyházi Általános Iskola nevet viseli. Új főbejáratot is kap az iskola: hamarosan a Szent István térről nyíló patinás régi kapuhoz kerül át a fő forgalom, ahol egy tanteremből újonnan átalakított tágas aula fogadja az érkezőket.

SZIGNUM

MAKÓ

„A SZERETETBEN NINCS FÉLELEM”

Egy hivatáskeresés rövid története, avagy okosan keresgélj, hogy rátalálj!

Tavaly érettségiztem, a Boldogasszony Iskolanővérek debreceni intézményében, a Svetits Katolikus Gimnáziumban. Az érettségi előtt én is, mint a legtöbb diáktársam, egy felsőoktatási intézménybe adtam be a jelentkezésemet, azonban a sikeres felvételi után számomra az egyetem által kínált első program nem az egyetemi bulikkal tarkított gólyatábor volt, hanem a máriapócsi nagybúcsún elvégzett kötelező nyári szolgálat.

Ez azt jelenti, én nem egy szokványos helyen kezdtem el egyetemista éveimet, ugyanis 2019 szeptemberétől a nyíregyházi Görögkatolikus Papnevelő Intézet előkészítő évfolyamának, valamint a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola teológus szakának hallgatója vagyok. A célom, hogy görögkatolikus pap lehessenek. Az előkészítő évfolyam lényegében egy kötelezően előírt hivatástisztázó év. Tehát ahhoz, hogy ténylegesen lelkipásztorrá válhassak, még hosszú út áll előttem.

Hogyan kerültem a papnevelő intézetbe? Édesanyám azt mondja, ő egyáltalán nem lepődött meg a döntésem, mivel mindig is tudta, hogy ide fogok kerülni. Én azonban nem gondoltam mindig így. Igaz, már gyerekkoromban is eljátszottam vasárnaponként a gondolattal, hogy milyen lehet a pap bácsi helyén állni, azonban akkor ez még csak egy kósza gyermeki gondolat volt. Gimnáziumi éveim alatt is sokszor visszatért a papság gondolata, hol gyengébben, hol erősebben. Az ingadozásaim miatt komolyan kerestem egy úgynevezett világi hivatást, amivel majd a jövőben foglalkozhatok. Az évek alatt számtalan lehetőség foglalkoztatott, és ezek gyakran váltogatták egymást. A papságra azonban inkább csak másodlagos vagy harmadlagos opcióként gondoltam. A keresés időszaka alatt naponta imáimba foglaltam a helyes döntés iránti vágyamat, és kértem Isten segítségét. Sokat beszélgettem a keresésemről az általam nagyra becsült atyákkal, szüleimmel, barátaimmal, ismerőseimmel. Utólag visszatekintve ezek a beszélgetések sokat segítettek nekem abban, hogy meghozzam a döntésem.

„**A papság melletti legerősebb érv az az igen erős, Istentől jövő hívó szó volt...**”

Így jutottam el az utolsó két évemhez a gimnáziumban, amikor fakultációt kellett választanom. Humán beállítottságom miatt történelem és angol faktos lettem azzal a céllal, hogy jogász szakra jelentkezem. A jog nem a nagy álmot,

inkább a „világi”, illetve az „egyházi” lét közötti hezitálásomban a „világi” pályát jelentette. Végül én is, mint sokan mások a nagy döntések előtt, elkezdtem pro és kontra érveket felsorakoztatni mindkét oldalt vizsgálva.

A papság melletti legerősebb érv az az igen erős, Istentől jövő hívó szó volt, amit magamban éreztem. Fontos volt számomra az az érzés is, hogy szeretek részt venni a szertatásokon, mindig felszabadítónak éreztem a liturgiát. A papság melletti érv volt az is, hogy mindig is emberek között képzeltem el a munkámat. Úgy éreztem, ez a pálya az emberekről szóló és emberekért végzett szolgálatot jelent. Olyan hivatást, amelynek

gyakorlása közben teljes személyiséget és minden kreativitásomat bevethetem egy jó cél érdekében. Ezért úgy éreztem, ez az, ami nem csupán munkát jelent.

A papsággal szemben megfogalmazódott érvek főleg az életvitelem megváltozására hívták fel a figyelmemet. Tudtam, hogy bár egyszerű, számomra mégis fontos dolgokról kell majd lemondanom: a családom közelségéről, a napom rendjének magam szabta beosztásáról, a hosszú alvásokról vagy a hétvégi bulikról, egyszerűen a szabadságomról.

A döntésemhez hozzásegített az a felismerés is, hogy az igazi szabadság az, ha én dönthetem el, miért vállalkozok lemondásokra és nehézségekre. Hiszen bármilyen foglalkozást, hivatást is választok, minden döntésem lemondásokkal és nehézségekkel fog járni. A legfontosabb, hogy tisztázzam magamban, mi a cél. Végül ráébredtem, a kifogásokkal akadályozom magam abban, hogy a számomra tényleg fontos hivatást válasszam. Az járt a fejemben, hogy a bizonytalanságaimat Istenre kell bíznom, mert ha meghívott erre a feladatra, valószínűleg nem fog magamra hagyni az odavezető úton sem. Ezek után már nem volt kérdéses, hogy a felvételi jelentkezéskor, mi mellett döntök.

Így kerültem Nyíregyházára, ahol úgy érzem, megtaláltam a helyemet. Az első félévemben tényleg voltak nehézségek, amelyekkel meg kellett küzdenem, azonban ezekben a helyzetekben gyakran lebegett a szemem előtt János apostol mondata: *„A szeretetben nincs félelem.”* (1Jn 4,18) Azt gondolom, a félelmeim nem tántoríthatnak el a hivatásomtól, Isten és az emberek iránti szeretettől. Ha engedem, hogy a félelmeim vezessenek, akkor sohasem fogom megtalálni a valódi kiteljesedést és boldogságot.

Azoknak, akik választás előtt állnak, azt tanácsolom, merjék kérdéseiket, kétségeiket Isten elé vinni imában, és keressenek tapasztalt, bölcs embereket, akikkel beszélgethetnek a keresésükről.

Sok sikert kívánok a helyes hivatás megtalálásához, és Isten áldását kérem, hogy mindenki rátaláljon a számára kijelölt hivatáshoz vezető útra.

Jertyity Róbert

KARANTÉNMISSZIÓ MÁTRAALJÁN

Tanítói tapasztalatok a járvány idején

Bízunk abban, hogy mire ez a lap kikerül a nyomdából, a karantén és a digitális oktatás nem lesz ismét mindennapi valóság. Ugyanakkor Csompilla M. Éva nővér tavaszi tapasztalataiból ma is meríthetünk. Ő a mátraaljai misszióink oszlopos tagja. Halmajugrán és Vécseken segíti a cigány gyermekek felzárkózását. A járvány idején személyesen segítette őket, miközben a patronás osztályát digitálisan továbbra is oktatta. Májusban osztotta meg velünk élményeit, gondolatait.

Halmajugrára március 18-án délután érkeztem Budapestről. A digitális oktatásra való átállás első napjaiban döbbsentem rá, hogy ha eddig segítettem a faluban levő gyerekeket a tanulásban, akkor mikor máskor, ha nem most van itt feladatom. Öröm számomra, hogy szándékomat a rendi vezetés is támogatja.

Indulás előtt föl hívtam az egyik szomszéd családot, hogy megkérdezzem, nem félnek-e tőlem (hiszen a vírust behozhatom a fővárosból), s van-e szükség rám. Az édesanya örömeiben, talán megkönnyebbülésében kiáltva mondta: „Jaj, Éva néni, az Isten áldja meg, hogy jön!” S mire a házunk elé érkeztem – a telefon után egy órával – a november óta összegyűlt száraz, vizes

leveleket összegyűjtve, zsákokba téve találtam. Hálás voltam ezért a gesztusért. Hasonló volt a fogadtatás a többi családnál is.

Délelőttöként Vécseken a varrodánk varróasszonyainak gyerekeivel foglalkozom, két harmadik osztályossal és egy negyedikkessel. A hetedik osztályos nagylánynak, aki délelőtt velünk, közöttünk van – leginkább a csendes

hely miatt – időnként szintén segít, de rá más fordít figyelmet. Délután Halmajugrán szomszéd gyerekekkel, egy második osztályos kislánnyal és egy negyedik osztályos kislánnyal tanulok.

A Gondviselés számtalan formáját tapasztaltam meg ebben az intenzív időszakban a kollegákon, a családomon, néhány nővértársamon és a szorosabb kapcsolataimon keresztül. A szomszédos Markazon

Így készültek a védőmaszkok vécsi varrodánkban

lévő képzési házunkban tartózkodik *Petra* nővér, a misszió koordinátora. Az ő számomra nyitott „étterme” nagy segítség a hétköznapijaimban. Ő főz, s lát el meleg étellel. Mivel a vécsi és a halmajugrai gyerekek tanulási ideje szinte összeér, körülbelül fél órára van arra, hogy az előre elkészített ételt megmelegítsem és ebédeljek.

A Patronában főtárgyként magyart tanítok, ezért nincs meg a matematika magyarázatához szükséges szókinccsem. Ezért néhány kollegámtól olykor korrepetálást kértem, ők pedig segítettek abban, hogy miképp tudok megértetni egy tananyagot. Mások pedig az iskolai informatikai rendszer megtanulásában voltak a segítségemre.

Sajnos azokban a családokban, ahol nincs megfelelő szülői háttér, illetve kellő technikai felszereltség, sok gyerek lemarad a tanulásban. Vécsen nemrég a gyámügyeseknek kellett kimenniük az egyik családhoz, mert március 16-a óta a gyerek eltűnt az iskola szeme elől, egyetlen feladatot sem küldött vissza (e sorokat május közepén írom).

Szerencsére okostelefon, internet szinte minden családban van. A legtöbb szülőnek van Facebook- és Messenger-elérhetősége. Eddig azonban másra, másként használták. De most szinte majdnem mindenhol legalább az egyik szülő megtanulta, hogyan kell föltölteni a gyerekek munkáit az iskolai felületre. Segítség szerencsére mindig van. Én magam is tanultam internetes okosságokat az egyik cigány édesapától.

Az általam tanított vécsi és a halmajugrai gyerekek egyszerű, de rendezett körülmények között élnek. Mind a négy családban legalább az egyik szülő dolgozik, a

faluban közmunkán vagy a varrodánkban. Egyszerű szülők ők, azonban fontos számukra a gyerekeik iskolai előmenetele, most pedig az, hogy a gyerekeik minden nap elvégezzék a feladataikat. A szomszéd gyerekekkel főként a főtárgyakat (matematika, irodalom, nyelvtan) tanuljuk közösen, a vécsiekkel szinte mind a tizenhét tantárgyat.

Hála, mindegyikük motivált a tanulásra! Persze, vannak hullámvölgyeik, -völgyeink, elfáradásaik, mint ahogyan minden gyereknek, bárhol is él az országban.

Az iskolán kívüli tanulás második hetének pénteken mondta az egyik

kisfiú, *Alex*: „*Jó magával tanulni! Ha én tanár lennék, adnék egy ötöst!*” Azt sejtem, erre van igényük: a személyes figyelemre, segítségre, a mellettük levésre, a kimondatlan szükségleteik figyelembe vételére, vagyis arra, hogy úgy tanuljunk, ahogyan megértik, úgy haladni tovább, arra építve, amit megértettek, lassan, sok-sok hasonlattal, egyszerű szavakkal, szemléltetőeszközökkel. Tény, hogy az internet eddig olyan eszköz volt

a számukra, amivel inkább csak játszani lehetett. És a tanulás után vissza is térnek a játékhöz...De most talán fölfedezik, hogy azon kívül mennyi minden hasznosat is meg lehet találni a világhálón.

Sok tapasztalatot szereztem, szép kapcsolatokat sikerült kialakítanom ebben az időszakban. Talán az egyik örömöm az, hogy a szakmai, módszertani más-képp gondolkodásunk ellenére előremutató együttműködés alakult ki a gyerekek osztályfőnökeivel, néhány szaktanárával és az igazgatónővel.

Csompilla M. Éva

„IGEN A SZERETETRE”

Ulrik M. Monika, Geröly M. Sára és Lobmayer M. Judit

tás évében egy új taggal gazdagodott a tartományunk, és a következő noviciátusi csoportba is küldhetünk két posztulánst. Új novíciamesternők fogják folytatni a nemzetközi képzést, köztük *Ulrik M. Monika* nővér, a Magyar Tartomány tagja. Az új novíciacsoport összetétele hasonló lesz a most végzetekéhez: nyolc afrikai, egy latin-amerikai és két magyar fiatal indul el az iskolanővéri úton, amint azt a járványhelyzet megengedi.

Rómában 2020. július 3-án ünnepelt a rendünk. Kilenc novícia tette le első fogadalmát, köztük *Geröly M. Sára*, a magyar rendtartomány tagja.

Egy újfogadalmas a latin-amerikai tartományhoz, hét pedig az afrikai tartományhoz tartozik. Közülük egy, a többiekkel egyidőben, de nem egy térben, hanem Nigériában tette le fogadalmát. Ennek oka az volt, hogy márciusban a járvány miatt nem tudott a többiekkel visszautazni a tartományban töltött hét apostoli hónapot követően Rómába, a nemzetközi noviciátusba. Így online fejezte be a noviciátusi képzést.

Ugyancsak a rendkívüli járványhelyzetre való tekintettel a fogadalomtételen nem tudott részt venni sem az afrikai, sem a latin-amerikai tartományfőnöknő. Csak a mi magyar tartományfőnöknőnk, *Lobmayer M. Judit* nővér lehetett jelen. A fogadalmat így rendkívüli módon az általános főnöknő, *Roxanne Schares* nővér kezébe tették le a fiatalok.

„Igen a Szeretetre” – ez volt az ünnepi szentmise alapgondolata. A bensőséges hangulatot meghatározta az interkulturalitás: afrikai hangszerek, tánclépések, anyanyelven mondott fogadalmi imák, különféle nyelven énekelt közös énekek. Magyar nyelven a „Köszönöm Jézus...” kezdetű gitáros ének csendült fel.

A szentmise után az ünnepi ebédnél a generalátusban élő nővérek úgy foglaltak helyet, hogy minden asztalhoz jutott egy-egy újfogadalmas nővér. A hivatalos csoportképek készítése még teljes koncentrációval történt, ám utána „elszabadult a mennyország”, és önfeledt derűvel készültek a felugrós képek, táncos fotók, a házat és a kertet betöltötte a fiatalok vidámsága.

Ez folytatódott akkor is, amikor a hosszú karanténos bezártság után másnap este egy kellemes római sétát tettek a Szent Péter-bazilika környékén pizzázással és fagyizással egybekötve.

Geröly M. Sára nővér idehaza már meg is kezdte szolgálatát.

Nagy öröm ez nekünk, magyar nővéreknek, hogy a Hiva-

„KIVÁRTAM EZT A JÓ DÖNTÉST”

Beszélgetés Sára nővérrel

Fotó: Katona Zsófia

Hogyan lesz egy vegyészmérnök huszonéves lányból szerzetes? Milyen belső és külső ösvényt kell végigjárnia ahhoz, hogy egy ilyen nagy döntést meghozzon? Rendtartományunk fiatal tagja Geröly M. Sára nővér idén júliusban tette le első fogadalmát Rómában. A kilenc elsőfogadalmas között ő az egyetlen magyar. Vele beszélgettünk keresésről, döntésekről, a nemzetközi noviciátusban szerzett tapasztalatokról, feladatokról és tervekről.

Honnan indult az életed?

– Szombathelyen születtem, Gencsapátiban nőttem fel. Itt éltem anyukámmal, nővéremmel és a nagyszüleimmel. Erős, küzdeni tudó nők vettek körül. A családom hite gyakorló. Gyerekkoromban nagymamám tanított meg imádkozni. Ő a plébániai zárandoklatokon is mindig részt vett, amíg egészsége engedte. De édesanyánkkal és nővéremmel is éveken át gyalogosan zárandokoltunk Mariazellbe. A nővéremmel mindketten voltunk elsőáldozók és bér málközők. De a család ránk bízta, hogy tizennégy éves korunk után akarunk-e misére járni. Szombathelyen érettségiztem, majd a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem vegyészmérnöki karán szereztem meg az első diplomámat 2015 januárjában. Addigra már elkezdtem a katekéta-lelkipásztori munkatárs képzést

a Sapientia Szerzetesi és Hittudományi Főiskolán, amit 2017-ben szintén befejeztem.

Hogy kerül egy vegyészmérnök-hallgató a Sapientii-ára?

– Mindig foglalkoztatott a Szentírás, a liturgia, a vallási kérdések. Gimnazista koromban az akkori lelkivezetőm azt javasolta, hogy a teológia helyett olyasmit tanuljak inkább, amivel az életben jobban elboldogulok. Így kerültem a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre, mivel a kémia és a matek jól ment. Szerettem, de az egyetemi évek alatt nem igazán éreztem magamban ambíciót arra, hogy majd mérnökként helyezkedjem el. Kerestem a helyem. Így kerültem 2013-ban a Katolikus Ifjúsági Mozgalomhoz. Hol ökumenikus, hol katolikus, fiataloknak szóló rendezvények szervezésébe kapcsolódtam be.

Sára nővér befogadása a közösségbe 2020 nyarán

Például a HungaRio programjaiba, amely a 2013-as Rio de Janeiro-i ifjúsági világtalálkozóval párhuzamosan futó hazai rendezvény volt. Részt vállaltam a 72 óra kompromisszum nélkül nevű szociális önkéntes akció szervezésében. Sokat foglalkoztam fiatalokkal. Ennyi tevékeny év után érkezett el a számomra döntő fontosságú 2015-ös év, a megszentelt élet éve. A Szerzetesi Irodában *Ulrik M. Monika* iskolanővér, az akkori irodavezető mellé kerültem a Szerzetesek tere elnevezésű program szervezőjének.

Mitől lett ez az év döntő fontosságú számodra?

– Monika nővér által közelebről megismertem a Boldogasszony Iskolanővérek rendjét és életét. Nagyon vonzónak találtam, hogy itt lehet fiatalokkal foglalkozni, közösségekben lenni, tevékenyen élni, tanítani. Amúgy is mocorgott bennem a kérdés: „Jó-jó, majd megint vége lesz egy ilyen jól sikerült keresztény programnak, de velem mi lesz? Én mit akarok? Merre megyek?” Ekkor gondolkodtam el azon, hogy akár lehetnék szerzetes is. Addig nem volt bennem ilyen vágy.

Mit szólt a családot? A környezeted?

– A vallásukat gyakorló és nem hívő barátaim is egyaránt velem együtt örültek. Azt mondták, nekik egy a fontos, hogy én boldog legyek. A család az keményebb dió volt. Először a nővéremnek mondtam el egy közös vacsora során. Kezdetben nem értett velem egyet, de

mire a beszélgetés végére értünk, azt mondta, ez az életmód igazán illik hozzám. Anyukámnak sokkal nehezebb volt megmondani. Ő unokákra vágyott, és féltett a számára teljesen ismeretlen világtól. Volt néhány álmatlan éjszakája emiatt. Anyukám élettársa sem értett. Ő szinte megnémult. Aztán elkezdtek kérdezgetni, megismerni azt a közeget, ahová kerültem. Sokat segített nekik az elfogadásban, hogy látták boldog és elégedett vagyok.

Idén, 2020 nyarán tetted le az első fogadalmadat. Milyen út vezetett idáig immár a renden belül?

– Nálunk, a Magyar Tartományban van egy jelöltségi időszak. Aki iskolanővér szeretne lenni, az az aktuális tartományfőnöknőnél jelentkezik. Én *Lobmayer M. Judit* nővérnél jelentkeztem. Ha a tartományfőnöknő elfogadja a jelentkezést, akkor a jelölt augusztusban beköltözhet a szegedi jelöltségbe. A szabály az, hogy a noviciátust fél-egyéves posztulátus előzze meg. Én 2016 novemberében jelentkeztem, 2017 januárjában költöztem be, 2018 februárjától posztuláns voltam, majd 2018 augusztusában utaztam Rómába, a noviciátusba. Ez volt egyébként a Magyar Tartomány történetében az első alkalom, hogy nemzetközi noviciátusba küldték a posztulánsokat. Hiszen addig a magyar novíciák idehaza készültek fel a szerzetesi életükre. A nemzetközi noviciátus 2016-ban indult először, de akkor nem volt magyar jelölt.

Ez nagyon érdekes lehetett. Több nemzetből származó novíciával együtt lenni Rómában...

Nagyamamájával

– Számomra nagyon gazdagító élmény volt, ugyanakkor a noviciátusnak, bárhol is tölti az ember, mindenhol megvannak a sajátos szépségei és nehézségei. Ehhez jött hozzá a mi esetünkben a nemzetközi környezet, amelynek szintén megvannak a maga örömei és kihívásai. Eleinte nehézséget jelentett, hogy bár a közös nyelv az angol volt, de azon belül is nagyon sokféle akcentust beszéltünk. A noviciátusi közösségben tizennyolcan éltünk együtt tizenegy különböző országból. Ebből öt örökfogadalmas nővér volt, egy-egy nővér az Amerikai Egyesült Állomokból, Kanadából, Brazíliából, Lengyelországból és Ghánából. A közösség többi tagját alkottuk mi, a tizenhárom novícia. Tíz novícia érkezett Afrikából, egy Dél-Amerikából és ketten voltunk Európából. A nemzetek, nyelvek, kultúrák találkozása kezdetben mindig nagyon érdekes és izgalmas. Aztán egy pár hónap után az ember kezdi kicsit bosszantónak érezni a helyzetet. Hiányozni kezd az otthon, az anyanyelv, a hazai ételek, az illatok, a barátok. De idővel beáll egy egészséges egyensúly. Ekkor már igazán úgy lehet rácsodálkozni a másik emberre vagy egy másik kultúrára, mint Isten ajándékára: a sokféleség csodájára.

Te mit tanultál a többiektől?

– Elcsépett közhely, hogy mi magyarok sajnos nagyon sokat és könnyen panaszkodunk. Erre leginkább akkor döbbsentem rá, amikor találkoztam a dél-amerikaiak vagy az afrikaiak életszeretetével, derűjével. Volt olyan társunk, aki olyan afrikai faluból jött, ahol a mai napig nincs áram. Volt, akinek a családja törzsi ellentétek miatt mindenét elvesztette. Menekülniük kellett, leégett a házuk, menekülttáborban éltek évekig. Mi ezeket el

A magyar nővérek megáldják a tartomány új tagját

sem tudjuk képzelni. S ők nem panaszkodnak, nem keseregnek, tudnak örülni, hálásak azért, amilyük van. Rengeteget tanultam tőlük. De az is igaz, hogy maguknak az afrikai noviciáknak is fontos volt, hogy egymást elfogadják. Hiszen köztük is voltak különbségek. Nem mindenki nőtt fel szerény vagy viszontagságos körülmények között. Ráadásul az a jelző, hogy „afrikai” meglehetősen tág fogalom...

Gyakran esünk abba a hibába, hogy Afrikára egy országgént, és nem egy kontinensként gondolunk...

– Igen, miközben Afrikában több mint félszáz ország van, különböző nemzeti öntudattal, érzékenységgel, történelemmel. Nekünk sem esik jól, ha európaiként egy kalap alá vesznek bennünket bármelyik más európaival. Ugyanakkor azt is meg kellett tanulnom, hogy az egy országon belül érkezetteket sem „moshatom” össze. Az egyik kenyai viselkedéséből, gondolkodásmódjából, nem vonhatok le messzemenő következtetéseket arról, hogy akkor ilyenek a kenyaik. Megtanultam, hogy az egyes embert kell néznom, általánosítások és sztereotípiák nélkül.

A noviciátus a tisztázás időszaka. Nem mindenki dönt úgy a két év után, hogy folytatja a szerzetesi életet. Nem gyötört a kétely, hogy biztosan jól döntesz, ha maradsz?

– Én nagyon hálás vagyok azért, hogy nem érettségi után léptem be a rendbe. Kivártam ezt a jó döntést. Huszonnyolc éves vagyok. Sokan ennyi idősen már örökfogadalmassok, én pedig csak most kezdem a szerzetesi életemet. De az is igaz, hogy a noviciátus elején, két-három hónap után, újra döntést kellett hoznom. A novíciamesternők mindig arra biztattak, ne futamodjak meg a nehézségek elől, de kényszert se érezek arra, hogy maradjak. Ebben a szabadságban megéltem, hogy itt vagyok otthon. Hazataláltam önmagamhoz is.

Az sem ihatott meg, hogy a másik magyar novícia végül úgy döntött, hogy nem tesz fogadalmat?

– Megszerettem őt, ezért megérintett a döntése, de nem ihatott meg. A noviciátusban az ember egyedül járja az útját. Ő szabadon úgy döntött, hogy kilép. Én pedig úgy döntöttem szabadon, hogy fogadalmat teszek.

A noviciátus apostoli szakasza hogyan telt, és mi vár Rád most a fogadalomtétel után, az idei tanévben?

– A noviciátus apostoli időszakában hét hónapon át a szegedi közösségben éltem. Nagyon élveztem, amit csináltam, örömmel és nehézségekkel együtt. És azt is tisztán láttam, hogy mi az, amiben fejlődnöm kell. Ugyanakkor azt is megértettem, hogy a nem tökéletes is tud jó lenni. Ez fontos tapasztalás volt. Az idei tanévben Debrecenben leszek a Svetitsben, a hittan- és a kémiagyakorlatomat itt végzem, ugyanis a hittanár-nevelőtanár-kémiatanár mesterképzésből hátravan még az utolsó gyakorlati évem. Mindemellett prefekta is leszek a kollégiumban. Ez a szolgálat nagyon érdekel, mert szeretek a fiatalok közt lenni, segíteni nekik, meghallgatni őket.

Nagyobb terveid vannak?

– Vannak terveim, de nem törekszem az önmegvalósításra. Olyasmit szeretnék, ami a közös rendi küldetést is szolgálja. A személyes célom inkább az, hogy a béke, az öröm és a remény embere legyek ott, ahol vagyok.

Vidáman a fogadalomtétel után

Miért a Sára nevet választottad?

– Az Eszter nevet kaptam a keresztségben, de tartományunkban az a szokás, hogy egy nevet csak egy nővér viselhet. Egyik rendi ünnepünk alkalmával a prédikációban az atya Sáráról beszélt, és az nagyon megérintett. Azt emelte ki, hogy Sára milyen beleváló nő: ki meri nevetni Istent, amikor ő ígéretet tesz neki arra, hogy agg korában fiút szül. Amikor pedig ezt a viselkedést számonkéri rajta az Úr, ő simán letagadja. Sára nagyon eleven, emberi. És persze nagyon esendő. Az is fontos számomra, hogy ő és Ábrahám is nevet változtatnak, jelezve, hogy az Istennek ajánlott életük már egy megváltozott állapotot jelöl. Sára tud és mer kételkedni. Gyakorta én sem hiszem el elsőre az Isten ígéreteit. Miközben számtalanszor meglepett már azzal, hogy betartja őket. Sára Izsákot szüli a világra, akinek a neve azt jelenti: nevetni, örülni, vagyis Sára az örömet szüli a világra. „Isten örömet szerzett nekem, s aki hallja, velem együtt örül.” (Ter 21,6) Hűséges is, hiszen Ábrahámot mindenhová követi. Amit ígér a férjének, azt megtartja. Ő a szabad asszony, a mennyei Jeruzsálem szimbóluma. Sára itt felsorolt jellemzői többé-kevésbé rám is nagyon igazak.

Koncz Veronika

Kedves Öregdiáktársaim!

D'Antonio-Strommer Szonja vagyok, 1998-ban érettségiztem a Patronában, de valójában sokkal több szállal kötődöm az egyházi iskolák világához. Édesanyám és nővére is a Patronában végzett, édesapám és bátyja, sőt mindkét nagypapám piarista diák volt. Valamennyi testvérem szerzetesi iskolában érettségizett. A közelmúltban, 2009 és 2015 között lehetőségem nyílt az iskolanővérek éppen életre kelő Tartományi Hivatalának munkájába bekapcsolódni. Ifjúságom meghatározó része a Barátok Útja gyalogos zarándoklat, melyet a szerzetesi iskolák tanárai hívtak életre huszonöt évvel ezelőtt.

Férjemmel és három gyermekemmel Budapesten élünk. Végzettségem szerint közgazdász vagyok, 2004 óta dolgozom gazdasági területen, a gyermekek miatt itthon töltött idő alatti kisebb megszakításokkal.

Saját életünk számos területén tapasztalom, hogy a közösségnek mekkora ereje van, s a gyökereink mennyire erősen hozzánk tartoznak. Számomra a Patronában eltöltött négy év ennek a gyökérnek fontos része. Éppen ezért fogadtam örömmel Lobmayer M. Judit nővér felkérését, hogy segítsen az iskolanővéreknél végzett diákok közösségét kiépíteni, összefogni.

Ehhez szeretnénk, a már sok helyen évek, esetleg évtizedek óta megkezdett munkát és azok eredményeit a Ti közreműködéseitekkel továbbvinni, mint szegletköveket felhasználni.

Első körben szeretettel várnánk a végzett osztályokból egy-egy személy jelentkezését, hogy segítségükkel el tudjuk kezdeni az építkezést. Aki szívesen bekapcsolódna ily módon a közös munkába, kérem, keressen meg az **alumni@iskolanoverek.hu** e-mail címen.

Folytatni szeretnénk a már megkezdett munkát a tablók felkutatásában. Az eddig fellelt tablóképek az iskolanővérek honlapján, az **Öregdiákok** menüpontból érhetők el. Ha kezetekbe kerül olyan tablókép, amit mi még nem ismerünk, juttassátok el az **archivum@iskolanoverek.hu** e-mail címre, és mi közkinccsé tesszük!

Igyekszünk folyamatosan tájékoztatni Benneteket munkánk eredményeiről, azokról a lehetőségekről ahol mi, iskolanővéri öregdiákok kapcsolódhatunk!

Baráti üdvözléssel:

D'Antonio-Strommer Szonja

A KÜLÖNBÖZŐSÉGBEN IS MEGÉLT EGYSÉG ÚTJÁN

Beszélgetés Monika nővérrel

Ulrik M. Monika nővér élete során volt osztályfőnök, prefekta, matematika-fizika-hittan szakos tanár, jelölt-és posztuláns-mester, házfőnöknő, tartományfőnöknő, spirituális igazgató. Elindította a cserkészmozgalmat a Karolinában. Egybefogta a Szerzetesi Iroda munkáját. Új küldetése szerint, amint azt a járványhelyzet engedi, ő lesz az egyik novíciamesternő Rómában.

Honnan indult az élete?

– A családom hatodik, legkisebb gyermekeként születtem Szekszárdon. Három nővérem van (köztük egy ikerpár). Ők tizennégy, illetve tizenöt évvel idősebbek nálam. A bátyám és köztem tíz év korkülönbség van. A megérkezésem előtt hat évvel született még egy fiútestvérem, de ő sajnos hatnapos korában meghalt. Ahogyan jobban megismertem az életem indulásának körülményeit, megérintett, hogy a hivatásom

Gyermekkor

már akkor elkezdődött, amikor a szüleim igent mondtak rám. Ők a negyvenes éveikben jártak, amikor születtem, és a csecsemőként meghalt bátyám miatt is többen javasolták az anyukámnak, hogy ne kockáztasson, inkább vetessen

el. Nagyon hálás vagyok azért, hogy vállaltak. Életem első igenje, a szüleim igenje volt.

A szerzetesi hivatás hogyan érlelődött Önben?

– A gyerekkoromig vezet vissza az út. Emlékszem, hetedikes koromban egy hittanórán, a káplánunk felmutatta a Szentírást, és azt mondta, hogy ez a tanév anyaga. De hozzátette, hogy ezt nem elég ismerni, élni is kell. Kiskamasz fejjel eldöntöttem, hogy amit az evangéliumokban hallok, azt átültetem a gyakorlatba. Az első ige ez volt: „Ha kényszerítenek ezer lépésre, menj el kétannyira.” Ezt úgy értelmeztem, hogy ha bárki kér tőlem valamit, akkor kétszer annyit fogok tenni. Ezt kezdetben egyfajta játékos kihívásnak fogtam fel, nagyon élveztem. Miközben egyre fogékonyabb lettem arra, hogy értem, értelmezem Jézus szavait. Egy nap ez hangzott el: „Tedd le a hálódát, és kövess!” Megtorpantam, mert nem értettem, milyen hálót tegyek le, és mit jelent az, hogy kövess.

Itt abbamaradt a játék. Másnap is azt olvasták fel: „Kövess!” Elmentem egy gyázmisére, (gondolva, hogy ott talán valami mást hallok) de a következő hangzott el: „Hiszen egyikünk sem él önmagának, és egyikünk sem hal meg önmagának; amíg élünk, az Úrnak élünk, s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Akár élünk tehát, akár halunk, az Úré vagyunk.” Annyit megértettem, hogy ez ugyanazt jelenti, mint a korábbiak. Azt gondoltam, ha fiú lennék, akkor biztosan a papságra hívná az Isten. De lányként nem értettem. Imádkozni kezdtem azért, hogy idővel nőket is pappá szenteljenek. Megtanultam a mise szövegét, hogy majd tudjak misézni. Amikor a Patronába jelentkeztem, és beléptem az épületbe, akkor megállt a pillanat. Éreztem, ez az, amit keresek.

Innen már egyenes út vezetett a rendbe?

– Két lehetőséget láttam: az iskolanővéri hivatást, illetve a kórházi szolgálatot. Gimnazistaként egy nyári gyakorlatot töltöttem a szekszárdi kórház belgyógyászatán segédápolóként, amit nagyon szerettem. Végül mégis azt éreztem, nem ez az életfeladatom. Negyedik gimnazistaként kértem a felvételemet a rendbe. Az ELTE matematika-fizika szakának első évét már jelöltként végeztem. Ugyanakkor féltem a tanári pályától. Az első gyakorlótanításom előtt nagyon kértem az Istent, hogy adjon nekem olyan életkedvet, erőt, ami ehhez a hivatáshoz, egy pedagógus személyiségéhez kell. Úgy éreztem, ennek híján vagyok. A gyakorlótanítás végül nagyon jól sikerült. És este, amikor a nővérekkel együtt imádkoztunk, az állt a zsoltárban: „Életet kért tőled, s te megadtad neki.” Akkor döbbsentem rá, hogy az Isten megerősített a tanári hivatásomban. Életet, elevenséget adott, és mindezt megpecsételte szavával.

A szülei miképp viszonyultak ahhoz, hogy a szerzetességet választotta?

– Apukám azt mondta, ő mindig tudta, érezte, hogy ez az én utam. Anyukám viszont sok ellenérvet hozott fel. Úgy érezte, túl fiatal vagyok egy ekkora döntéshez. Végül ő is megnyugodott benne.

Miért a Monika nevet vette fel?

– Szent Mónika alakja, aki a háttérből és imával alakítja mások életét, mindig vonzott. Egy atya pedig rákérdezett, hogy ugye rövid o-val írom a nevemet, mivel a név a görög *monosz* szóból származik, vagyis a jelentése: *egységes, eggyé váló, osztatlan*. Éppen akkor készítettem a nővéreknek a kártyákat az első fogadalmamra. E kérdés után mindenhol lehúztam az ékezetet. S még inkább megszerettem a nevemet. De Szent Mónika alakja is fontos maradt.

A Szerzetesi Iroda vezetőjeként

A szocializmus utolsó éveiben lépett be a rendbe fiatal lányként. Milyen emlékei, tapasztalatai vannak a korról?

– A rendszerváltást megelőző év volt az első év, amelyben tanítani kezdtem. Ez idő tájt szervezte a rend a szokásos, jubilánsoknak szóló programját Rómában, ahhoz kértek segítséget olyan országból, akik anyagilag nem tudtak hozzájárulni a közös költségekhez. Így küldtek engem, de ahhoz, hogy vízumot kapjak, még meg kellett jelennem az Állami Egyházügyi Hivatalban. Jolánta nővér tartományfőnöknőként készített fel arra, hogy hogyan kell kedvesen nem mondani

semmi konkrétumot. Megkaptam a vízumot, és már Rómában egy számomra ismeretlen ember felhívott azzal, hogy megmutatja nekem a várost. Tudtam, hogy utánam nyúltak. Határozottan

Tartományfőnöknőként tanácsosaival

kitértem a találkozás elől. Még Rómában ért a hír, hogy megszűnt az ÁÉH. Az átmeneti időkről a másik élményem az, amikor az első osztályomnak át kellett húznia a történelemkönyv bizonyos mondatait, és föléljük kellett írni azt, amit a tanárnő diktált. Ma is a fülemben cseng az egyik diákunk kérdése: „*De akkor most honnan tudjuk, hogy mi igaz és mi nem?*” Egy kamaszgyerek szájából egészen megrendítő volt ezt hallani. A közösségünk számára sem volt zökkenőmentes az átmenet. Nehezen indult a dialógus, hiszen az idősebbek a régi beidegződések miatt sokáig gondolták úgy, hogy jobb nem beszélni nyíltan. Csodálatos, ahogyan ez azóta megváltozott. Rögös volt az út, de együtt végigmentünk rajta. És azóta is tanuljuk, hogy hogyan folytassunk párbeszédet életünk személyes, közösségi és küldetésünket érintő kérdéseiről.

Az életútját nézve, nagyon sokszor kellett váltania. Ez nem volt nehéz?

– Minden esetben intenzív belső munkát kívánt. Mindig fontosnak éreztem, hogy azoknak, akiket „hátrahagyok” – tanítványok, nővértársak, munkatársak, – számukra a változás is a növekedésüket szolgálja. Mindig igyekeztem az utódomnak úgy átadni az adott feladatot, hogy az áttekinthető legyen a számára és ne szoruljon rá az én tudásomra. Szabadon, biztonsággal az ő természetének megfelelően folytathassa a megbízatást. Ezekben a helyzetekben sokat segített, hogy az új szolgálataimra való felkérésekben hívást és bizalmat éreztem. És azt is megélhettem, hogy minden új feladathoz „közöm van”, az életemben megvannak az előzményei.

A közeljövőben ismét új feladat vár Önre, amit egy afrikai utazás is megelőzött...

– Mara Frundt észak-amerikai nővérral együtt novíciamesternők leszünk. A rendünkben lassan négy éve a novíciák képzése Rómában folyik. Mivel az utóbbi években egyre több afrikai fiatal kérte a felvételt, ezért a generális főnöknő megbízott azzal, hogy utazzak el Kenyába, ahol az afrikai posztulánsaink (leendő novíciáink) élnek. Ismerjem meg őket és az életkörülményeiket. (Mara nővér egyébként évtizedeket szolgált Afrikában.) Kenyán kívül Nigériában is jártam. Itt szintén élnek nővéreink.

Milyen az ottani iskolarendszer?

Kenyában és Nigériában a nővéreink többsége olyan iskolákban tanít, amiket az egyházmegye tart fenn. Ezekben általában valamelyik nővérünk az igazgató. Létezik az úgynevezett *outreach program*, amelynek keretében a diákok igénybe vehetnek egy nagyon szerény kollégiumi ellátást. Ezzel a lehetőséggel azok a gyerekek élnek, akiknek odahaza nagyon nehéz a helyzetük. Javarészt középiskolákat láttam. Megtapasztaltam, hogy a szülők nagy áldozatot hoznak azért, hogy a gyerekeik tanulhassanak és szakmát szerezzenek, esetleg egyetemi képzésben részt vehessenek. A

képzés nyelve az angol. Jártam általános iskolában is, az első osztálytól kezdve a gyerekeket angolra és angolul tanítják, hogy képesek legyenek az iskolai tanulmányokat elvégezni. Jártam a rendünk által fenntartott iskolában is, ahol megérintett az otthonosság érzése.

Milyenek a diákok?

- Ha van is köztük olyan, aki jobb módú családból származik, arra az iskolák vezetése nagyon ügyel (az állami iskolák is), hogy ez ne okozzon feszültséget. Ezért mindenki egyenruhában jár. A lányok haja is teljesen rövidre van vágva. A hajuk kezelése sok időt és pénzt igényelne. Illetve a vízzel is takarékoskodni kell. A vizet amúgy az iváshoz szűrni, forralni kell. A gyerekek nagy izgalommal fogadtak. Mindenképpen meg akartak érinteni. A nővérek csodálkoztak ezen, hiszen a tévémsorokban sokszor látnak fehér embert. De úgy látszik, élőben ez mégis sokkal érdekesebb volt.

Mit lehet tudni a posztulánsokról, akik a római noviciátusba készülnek?

- Jelenleg tízen vannak: négy kenyai, négy nigériai és két ghánai származású. Kenyában, Kisumuban élnek. A legfiatalabb huszonöt, a legidősebb harminchárom éves. Már harmadik éve vesznek részt a szorosabb értelemben vett képzésben. Három fogadalmas nővérrel alkotnak közösséget. Szakmával rendelkeznek. A posztulátusi képzés keretében három hónapos gyakorlaton vettek részt iskolanővéri közösségeinkben, iskoláinkban. Például, akinek botanikus végzettsége van, ő biológiát tanított, akinek könyvelői, ő könyvelési alapismereteket. De van köztük tanító is.

A mostani hivatások leginkább Afrikában születnek. Mi lehet ennek az oka?

- Az egyik talán az, hogy a rendünk csak a múlt század hetvenes éveitől szolgál Afrikában. S maga a katolikus egyház sincs régóta jelen a kontinensen. Egyházunk itt fiatal, s ezért nagyon eleven. Ugyanakkor az is igaz, hogy Afrikában sokkal több a gyermek, így több a hivatás is. Az afrikai emberek nagyon szeretik az életet, a teremtet

világot és Istent. Illetve, ha valaki az egyházban akar szolgálni, azt leginkább papként vagy szerzetesként teheti meg. A világiak bevonása nem olyan általános, mint Európában.

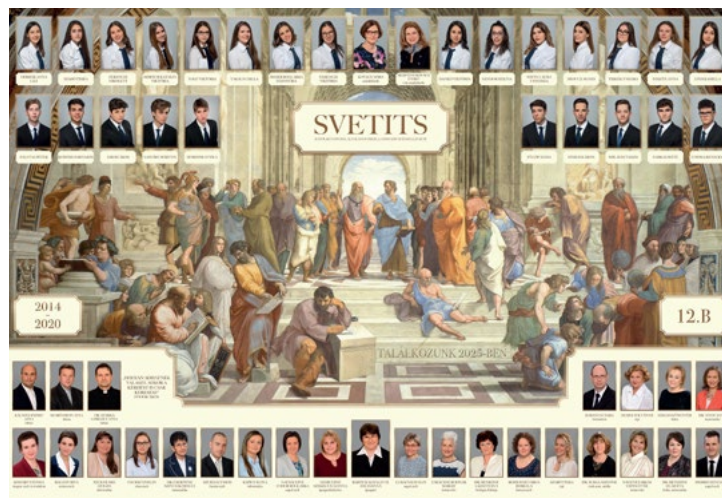
E rövid idő alatt milyenek ismerte meg azokat az afrikai embereket, akikkel találkozott?

- Nagyon jó emberek. Fontos volt számukra, hogy jól érezzem magam, hogy biztonságban érezzem magam. Fontos volt nekik az is, hogy osztoztam abban, amijük van. Mélyen megérintett, hogy mindenért hálásak: az ételért, a találkozásokért, az életért. Hihetetlen közvetlenséggel fordultak Istenhez, bizalommal és szívük mélyéből köszönetet mondva. Gyakran kifejezve, hogy egyedül Tőle függ az életük. Azzal a természetességgel és bizonyossággal szólították meg Őt, hogy átélhettem: személyesen ott van. Feltűnt, hogy nem általánosítanak. Például nem beszélnek keresztényüldözésről. Azt mondják: „Igen, van olyan, akit a hite vagy kiállása miatt megölnék. Van ilyen.” Remekül ráéreznek arra, hogy mikor és minek érkezett el az ideje, hogy beszéljenek róla. Nagyon hálás vagyok, hogy találkozhattam velük, hogy az életük része lehettem ezekben a hetekben.

Koncz Veronika

VÉGZŐSEINKTŐL BÚCSÚZTUNK

A tavasszal kialakult karanténhelyzet miatt idei ballagó diákjainktól csak virtuálisan tudtunk elbúcsúzni. Ezért e lapszámunk róluk is szól. Tablóképeik mellett feltüntetjük azokat, akik Terézia anya-díjban, illetve tartományfőnöknői dicséretben részesültek. Iskoláinkból néhányan kisebb írásokban elevenítették fel a diákeveiket. A Svetitsben pedig mindkét végzős osztály közösen gyűjtötte össze, hogy mit kaptak e fontos évek alatt, mit visznek tovább a tarisznyájukban.

A tablók, osztályképek nagyobb méretben megtekinthetők honlapunkon is!

<https://www.iskolanoverek.hu/galeria/tablok-2020>

Karolina 12. A osztály

Karolina 12. B osztály

A SZIGNUM VÉGZŐS NYOLCADIKOSAI

„Magammal viszem a családiasságot, az erős csapatszellemet és nem utolsósorban a szép emlékeket. Nem hiszem, hogy van még egy ilyen iskola, ahol ilyen a légkör.” (H. G.)

GEHARDINGER BOLDOG TERÉZIA- DÍJBAN RÉSZESÜLTEK:

Keszeli Viola (Karolina)
Rónaszéki Bertalan (Karolina)
Janka Júlia (Patrona)
Tibold Sára (Patrona)
Steiger Áron (Svetits)
Szabó Ábel (Svetits)

TARTOMÁNYFŐNŐKNŐI DICSÉRETBEN RÉSZESÜLTEK:

Gál András (Karolina)
Karsai Anna Karolina (Karolina)
Konczi Réka (Karolina)
Vereczkey Villő (Karolina)
Bagi Eszter Dorottya (Patrona)
Gál Anna (Patrona)
Kéri Aida Fanni (Patrona)
Kisjuhász Kinga Regina (Patrona)
Kozma Ágnes (Patrona)
Lieber Fanni (Patrona)
Martos Emőke (Patrona)
Szuha Anna (Patrona)
Tóth Filoména (Patrona)
Zsoldosi Karolina (Patrona)
Bódis Mira (Svetits)
Fejes Petra (Svetits)
Fekete Anna (Svetits)
Fucskó Lili (Svetits)
Holozsai Hanna (Svetits)
Kelemen Nikolett (Svetits)
Pál Dóra (Svetits)
Szilágyi Tamás (Svetits)
Tátrai Marcell (Svetits)

Mit viszek magammal az életbe?

Annak idején, amikor megtudtam, hogy felvettek a kollégiumba, sok kérdés volt bennem és egy kis félelem. De abban a pillanatban mikor átléptem a küszöböt, egy nagy épület állt előttem szép kis udvarral, virágos kerttel, kellemes légkör fogadott. Azonnal tudtam, nekem jó lesz itt.

A gondoskodó *Julianne* nővér és a nevelők mindig odafigyeltek arra, hogy jól érezzem magam, és ne szenvedjek hiányt semmiben. A szakácsnénik mindig finom ételeket főztek nekünk. A tanulóórák nem voltak mindig a kedvenceim, de tökéletes lehetőséget biztosítottak arra, hogy biztosan megtanuljam a leckét. A nap végén a közös vacsorák idején pedig tényleg olyanok voltunk, mint egy nagy család. Számomra fontos volt, hogy mindenkiel jó kapcsolatot ápoljak, barátságokat kösse.

Szerettem a nagyteremben lenni. Esténként itt volt a közös ima, de volt, amikor tánc-vagy edzőteremmé változott át. Az esti imán néha csipeszeket is kapunk. Ha sok piros színű tündökölt a nevünk mellett, az dicséretnek számított, és évvégén számíthattunk egy nagy üveg Nutellára. Viszont, ha sok tarka, akkor anya és apa talált évvégén egy nem túl jó meglepetést a postaládában.

A kollégiumban tanultam meg önállónak lenni, alkalmazkodni másokhoz, türelmesnek lenni. Megtanultam spórolni, hiszen kezdetben megesett, hogy a heti zsebpénzemet egy nap alatt elköltöttem. A szerb nyelvben sem jeleskedtem az elején, de muszáj volt a tudásomat csiszolni, hogy a városban megértessem magam. A koliban ritkán lehetett szomorkodó lányt látni. Ha voltak is összetűzéseink, azok, a kitartó nevelőinknek köszönhetően könnyen elsimultak. A nevelőink mindig mindenben mellettünk álltak.

Évente megünnepeltük a nagyobb ünnepeket. Amikor idekerültem, elég nagy voltam már ahhoz, hogy tudjam, nem a Mikulás vagy a Jézuska hozza az ajándékot. Itt mégis visszakaptam azt a lelkesedést, amit kisgyermekként éreztem. Még úgyis, hogy tudtam, a Mikulást valójában *Ferinek* hívják.

Eddigi életem egyik legszebb élménye volt, amikor a nővér elvitt minket Medugorjébe az ifjúsági fesztiválra. De hálás vagyok a Hazataláló táborért és a különböző kirándulásokért is. Most szomorú vagyok, hogy vége ezeknek az éveknek, de boldog is vagyok, mert tudom, az emlékek életem végig elkísérnek.

Köszönettel tartozom a nővérnek, a nevelőknek és a munkatársaknak, akik amellet, hogy tanítottak és neveltek minket, szebbé tették a napjaimat. Nagyon boldog vagyok, hogy ezt a négy évet ebben a közösségben töltöttem.

Csillag Anita

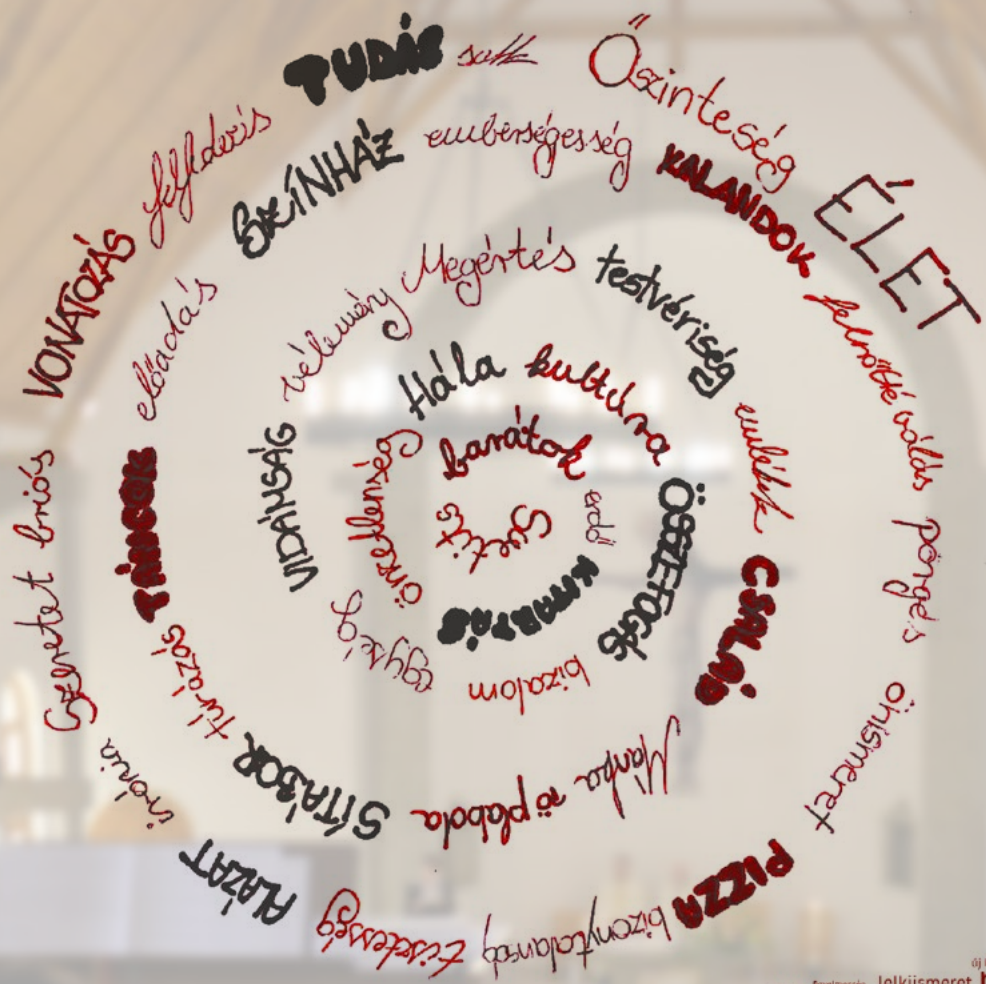
Szathmáry Karolina Kollégium

Nagybecskerek

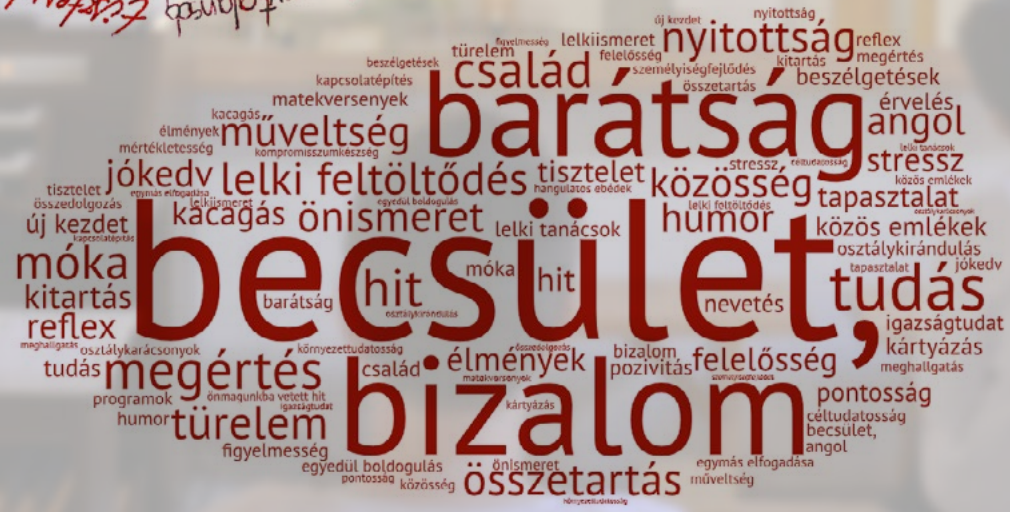
Kollégiumi kiránduláson Medugorjében

Kincseink a Svetitsből

12. A

12. B

Itt tanultam meg kérdezni és válaszokat keresni

Osztályunk május 1-jén búcsúzott el a Patrona Hungariae Gimnáziumtól. De patronásnak lenni olyan, mintha mindig is idetartoztam volna és ez már ezután sem lesz másképp.

A hetedik évfolyamtól jártam ide. A legfontosabb gondolatok magamról és a világról a Patronában kezdtek megfogalmazódni, itt tanultam meg kérdezni és válaszokat keresni. Társaimmal itt váltunk felelős emberré. A gimnáziumom életmintát adott számomra, ahogyan a beavató szerződésben is áll: *„Arra bátorítunk, hogy önmagadra úgy tekints, mint értékek és lehetőségek hordozójára, hogy erős gyökerekből táplálkozz, érett identitással bíró, elköteleződni kész felnőtté válj.”*

A Patrona az a hely, ahol minden reggel hatalmas mosollyal várnak, akkor is, ha elkésel, ahol minden osztálykiránduláson polifoamon alszol, de ezt egyáltalán nem bánod. Ahol az osztályfőnököddel a legjobb beszélgetéseket hegymászás közben folytatod, ahol zsörtölödsz a hajnali felkelések miatt, mégis minden napod jól indul, hiszen Béla atya áldása egész héten elkísér.

Ha patronás vagy, nem bánod, hogy lányiskolába jársz, mert ötven piarista fiú hat évre elég beszédtemát ad. Nem a szalagavatodon ismerkedsz a tánclépésekkel, mert a tizedikes táncvizsga előtt elég alkalom adódik tétova kezdőből rutinos táncossá válni. A Patronában megszámlálhatatlan fotó és film őrzi az éveidet, és olyan is van, amit (Úristen!) te rendezel, és a farsangokon mindegy, hogy mivel készül tizenkét lányosztály, mert úgyis a tanári produkció nyer. Színek, hangok, fotók, képek, egy épület, ami akkor is köréd zárja áldott falait, ha otthon vagy, mert a karantén miatt nem szabad bemenni.

A Patrona nekünk nemcsak tudást és műveltséget, értékrendet adott, hanem megtanított bízni másokban és önmagunkban. Megtanított szeretni, adni és elfogadni. Megláttatta velem, hogy soha nem vagyok egyedül, hiszen már tudom, hogyan lehet magam köré gyűjtenem a velem azonos értékrendű kortársakat, és azt is, miként tudok kapcsolódni a tőlem eltérően gondolkodókhoz. Segített engem keresztény, de világi szemmel, néha kritikusan nézni a világot és meglátni azokat a helyzeteket, amelyekben szükség lehet a helytállásra.

Hálás vagyok Istennek, köszönöm a nővéreknek, tanáraimnak, nevelőimnek, iskolatársaimnak és a Szűzanyának ezeket az éveket. Kilépve az életbe, bízom benne, hogy a hetedikesek fogadalmát idézve igaz lesz rám: *„adottságait parlagon nem hagyva egyháza, hazája, iskolája javát szolgálja”*.

Martos Emőke

Patrona Hungariae Gimnázium
Budapest

Mit jelentett számomra karolinásnak lenni?

Elsősorban tizenkét évet az életemből. Az emberek általában csodálkoznak, hogy hogyan is bírtam ki ennyit egy helyen. Erre nem szoktam tudni kielégítő választ adni, mert az igazság az, hogy nem tudom. Amikor gimibe jelentkeztem, fel sem merült bennem, hogy iskolát váltsak. Itt folytattam, és kész. Azért, mert szerettem. Szerettem az alsó tagozatos éveimet, a tanítóimat, akiktől tudás mellett még rengeteg értéket kaptam. Megtanultam, hogyan kell szépen kiszínezni egy rajzot. Játékokat tanultam. Számtalan népdalt vagy más éneket. Imákat. A vallásom alapjait. És ez olyan természetes volt.

Aztán felsőben és gimiben kicsit jobban kinyílt a világ, de még kamaszként is egy olyan pont volt az iskola nekem, amit eszembe sem jutott kivenni az életemből, pedig akkor minden ellen lázadtam magamban. Biztonságot adott. Ismertek engem a tanárok, nagyon sok barátot, kedves ismerőst találtam. Részben a Karolinának köszönhetem azt is, hogy cserkész vagyok, ami szintén rengeteget adott nekem.

Sokan mondják, hogy ez az iskola egy burok, és egyébként igazuk van. De nem olyan burok, ami bármiben gátolna. Annyi lehetőséget, annyi élményt kínál, amennyiről más álmodni sem mer. Iskolára hangoló napok, nemzeti ünnepi műsorok, karácsonyi ünnepségek, táncteremben alvások az osztállyal, lelkigyakorlatok és osztálykirándulások. Sportlehetőség, művészeti- és zeneórák. Biztosan nem tanultam volna meg ennyit a zenéről, amennyit tudok, ha nem ide járok, és nem próbálom ki magam ennyi sportban.

Amikor valakinek mesélek a suliról, természetesen nem maradhatnak ki a történetből a nővérek sem. Azok, akik az iskola szíve-lelke, hiszen ők ott vannak. Mindig. És nemcsak fizikailag, hanem átvitt értelemben is. Bármikor, bármivel lehet őket keresni.

Az iskola által például lehetőségem nyílt 2019 márciusában kijutni New Yorkba, az ENSZ-be. Már ez is egy olyan dolog, amit soha nem fogok tudni eléggé meghálálni. Hogy rám gondoltak, engem küldtek az iskolából. Ennek kapcsán megismertem több itthoni és amerikai nővért. Érdekes volt látni, hogy bár egy rendhez tartoznak, mennyire befolyásolja a személyiségüket a nemzeti hovatartozásuk. Ahány nővér, annyi temperamentum, gondolkodásmód, mégis nagy összhangot éreztem közöttük. Nem tudnék semmi rosszat mondani a rendről. Mivel hatéves korom óta körülöttem vannak a nővérek, a jelenlétük számomra természetes. Nem tekintek rájuk kuriózumként, mint ahogy más iskolába járó diákok tekintenek néha. Megszoktam, hogy itt vannak. Bármikor és mindig.

Nekem sikerült elérnem, hogy teljesen a magaménak érezzem ezt az iskolát, és bármikor szívesen menjek be az épületbe. Illetve ez talán nem is az én érdemem, hanem a tanáraimé, a barátaimé és az idekötődő emlékeimé.

Keszeli Viola

Karolina Gimnázium
Szeged

„HA ISTEN VELÜNK, KI ELLENÜNK?”

Találkozás Széchenyi Kingával

Széchenyi Kinga – tanár, műfordító, író, szobrászművész – 1955 és 1959 között tanult a *Patrona Hungariae Gimnáziumban*. A neves család sarjának lenni sem a vészkorszakban, sem még sokáig utána nem volt könnyű. Hajdani tanítványunk kedvessége, bölcsessége, élettapasztalata nagy kincs, mint ahogyan az a könyv is, amely tollából született bő tíz évvel ezelőtt. S amely abban segít, hogy szembenézzünk egy barbár korszak máig ható következményeivel, hogy emlékezzünk azokra az áldozatokra is, akiknek egy „bűnük” volt: nemesi családba születtek.

Mit jelent Onnek a Széchenyi név?

– Az, hogy ebbe a családba születtem, az egész életemet meghatározta. *Széchényi Ferenc*, akit a Nemzeti Múzeum megalapítójának tekintenek, volt az egyik szépapám és *Festetics Julianna* az egyik szépanyám. Ferenc második fia, *Pál* – a mindenki által ismert *István* fiatalabbik bátyja – volt az ükapám. Behatóan foglalkoztam családkunk történetével. Előadásokat is tartottam itthon és Amerikában is a család jeles tagjairól. Így *Széchényi György* esztergomi érsekről, prímásról *Pál* érsekről, *István* fiairól, *Béláról* és *Ödönről*, *Miklós* püspökről, *Zsigmondról*. Miklós püspök nagyapám testvére a bécsi Pázmáneum rektora volt, majd győri, később nagyváradi püspök lett. Sok templomot építtetett, illetve renováltatott. Az utolsó istenháza, amit rendbehozott, az orosházi volt. Végakarata szerint itt temették el. Testvérei közül *Emília* Bécsben és Münchenben festészetet tanult és neves festő lett. Másik testvére

Jenő, a nagyapám számos oltárképet festett a Miklós püspök által építtetett templomokba. Most ezeket kutatom.

Az Ön élete honnan indult?

– Budapesten születtem 1941-ben. Már az ostrom idejéről vannak emlékeim. Édesanyámmal, az ikertestvéremmel és egy kedves nevelőnővel a fővárosból Répceszentgyörgyre menekültünk, anyám egyik rokonához, *Mikes János* nyugalmazott szombathelyi megyéspüspökhöz. Ő a répceszentgyörgyi püspöki nyaralóban nemcsak rokonoknak, hanem a falubelieknek is menedéket nyújtott. Ott ért bennünket az orosz front 1945 márciusában. Az oroszok berobbantották az épület ajtaját. Mikes püspök szívbeteg volt, ahogy lement a katonákhoz, a lépcsőn összeesett és meghalt. A katonák behatoltak az épületbe. Sok fiatal nő volt velünk. Ezek az oroszok az anyákat nem bántották. Édesanyám a nevelőnőnket

megmentette azzal, hogy azt mondta, egyikünknek ő az anyja. A többi nő azonban nem mehetett ki a szobából. Minket egy vidéki házban szállásoltak el, ott is orosz katonák voltak. Alig volt mit ennünk. Aztán visszajutottunk Budapestre a nagymamámhoz. (A szüleink korán elváltak.) Az édesanyám lakása úgynevezett védett házban volt, onnan ki kellett költöznünk.

Hogyan élte meg a család a háború utáni időszakot?

- 1945-ben mindent elvettek, majd a kommunizmus alatt az osztályellenség kategóriába kerültünk. A nagymamám és az édesanyám négy nyelven beszélt, így nyelvtanításból tartották fenn a családot. A kitelepítésünkről szóló határozat 1951. május 21-én érkezett meg. Huszonnégy órát kaptunk. Akkor már egy nagynénivel és társbérlelőssel éltünk egy lakásban. Édesanyám ügyvédekhez rohant, fellebbezést adott be, hasztalan. A mai napig nagyon csodálom őt és a nagymamámat a rendkívüli lelki erejükért. Hajnalban

Becses örökség – Széchenyi Kinga a Lánchídon

megjelentek az ÁVO-sok. Géppuskával feltereltek minket egy teherautó platójára. Nagymama már hatvanon felül, a nagynéném hetvenöt éves volt. A ferencvárosi pályaudvarra vittek bennünket. Sokára indult el a vonat, nem lehetett kilátni. Mindenki attól félt, hogy Szibéria felé megyünk. Rettentő későn, valamikor estefelé szálltunk le Jászkiséren. Emlékszem, hogy az állomás mellékhelyiségébe is csak rendőri kísérettel mehettünk a testvéremmel. Tízévesek voltunk... Innen vittek minket tovább Kőtelekre.

Ez volt a végállomás?

- Igen. Egy kedves kulákcsaládhoz kerültünk. Az volt a terv, hogy a Budapestről kitelepített osztályellenségek rossz viszonyba kerüljenek a vidéki kuláksággal. Ez nem sikerült, mivel évekre szóló barátság szövődött közöttünk. Ők is rettenetes dolgokon mentek át. Nagyon szerény körülmények közé kerültünk, de a szomszédok néhány bútordarabbal segítséget nyújtottak. Édesanyámmal másnap reggel elindultunk a gazdasági udvaron keresztül a kútra. Nagyon messzire kellett menni, és neki ahhoz is volt lelkierője, hogy a falusi élet érdekességeiről beszéljen. Útkaparó lett, rizsföldön dolgozott, kapált a kitelepítettek brigádjában, ahol az emberek hihetetlen tartással és humorérzékkel viselték a rájuk mért sorsot. A nagymamámnak arra is volt gondja, hogy angolt és német nyelvet tanítson nekünk.

Hogyan lett vége ennek?

- Nagy Imre 1953 júliusában amnesztiát hirdetett. De mi csak szeptember vége felé kaptuk meg a határozatot. Budapestre, sőt a környékére sem mehettünk vissza. Így kerültünk Balatonszemesre Széchenyi Johanna által, aki ott volt házvezetőnő. Az albérletünkben nem volt villany, folyóvíz. A tanárok sem itt, sem Kőteleken nem diszkrimináltak bennünket. Ugyanakkor azt megmondták, hogy állami iskolába nem fognak felvenni. Törvény mondta ki 1949-ben, hogy fel kell számolni a volt uralkodóosztályok „műveltségi privilégiumát”. Minisztériumi rendeletek származási

kategóriákat írtak elő, a hozzánk hasonlók, az osztályellenségek gyermekei az X-es kategóriába kerültek. Ez azt jelentette, hogy állami középiskolába, majd egyetemekre nem vették fel őket. Balatonszemesen az egyik tanárom sógornője volt a Patronában tanító *Flávia* nővér. Innen jött a gondolat, hogy ott tanuljak tovább.

Milyenek voltak a patronás évek?

- Mivel nagyon szegények voltunk, egy Amerikában élő Széchenyi nagynéni segített anyagilag, hogy taníttatni tudjanak. Komoly felvételi volt, sok jelentkező. Az iskola óriási segítséget jelentett az összes X-es gyereknek. Kezdetben *Paschalis* nővér, aki magyart, majd *Inez* nővér, aki orosz tanított, voltak az osztályfőnökeim. Nagyon kedves és jó tanárok voltak. A tanu-

Egy régi patronás kirándulás

lőszobán *Flóra*, később *Alíz* nővér felügyelt ránk. Szerettek bennünket, szép emlékeim maradtak róluk. A kollégiumban sokkal jobb körülmények közé kerültem. A társaim nevetgéltek is azon, hogy mennyire szeretek kollégista lenni, hiszen nem minden diák szíve vágya a bentlakás. A nevelési elveik megegyeztek a családoméval. A mai napig ápolok barátságokat, kapcsolatokat a Patronából. Nagy szeretettel emlékszem vissza *Kosztolányi István* atyára. Azt a könyvlistát, amit lediktált, sokáig használtam. *Pintér* tanár úr fizikát tanított, de ő is figyelt arra, hogy szélesítse a látókörünket. Nagyon szerettem *Alíz* nővért, aki fantasztikusan rajzolt, és engem, aki akkor már kisebb dolgokat mintáztam, nagyon biztatott.

A gimnáziumban élte meg a forradalmat?

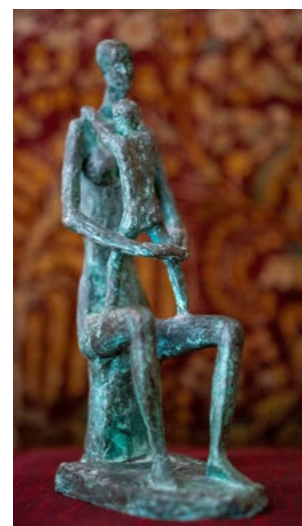
- Az egész időt ott töltöttem. Valamennyi apáca mély féltéssel és szeretettel vett minket körül. A Kilián laktanyát fölöttünk lőtték. Leköltöztünk az alagsorba, asztalokon aludtunk. Összebarátkoztunk azokkal a nővérekkel, akik a konyhán dolgoztak. Anyai jósággal bántak velünk. Minket csak a forradalom két része között vittek ki. A környék tele volt sírokkal. Egyik este minden ablakban gyertyák égtek az elesettekért. Azt néztük a kollégium ablakából. Ezt nem lehet elfelejteni.

Az érettségi után milyen pályát választott?

- Eredetileg szobrásznak készültem. A Dési Huber Képzőművészeti Körben tanultam és *Laborcz Ferenc* volt a mesterem. Felvételiztem a főiskolára, de „helyhiány” miatt nem vettek fel. Ugyanezzel az indokkal nem vettek fel a Külkereskedelmi Főiskolára sem. Utólag tudtam meg, hogy az egyik vizsgabizottsági tag végigvágta az anyagomat a hosszú asztalon ezzel a felkiáltással: „Mit képzelsz ezzel a névvel?!” Végül hét évvel az érettségi után az ELTE angol szakára felvettek, de ehhez kellett egy segítőkész történészprofesszor, aki mert szembemenni a tanulmányi osztállyal, hogy a fellebbezésemet végre elfogadják. Szerettem az angol szakot, nagy tudású tanáraimat, különösen *Stephanides Éva* és *Ruttkay Kálmán* tanárokat.

Hogyan alakult az élete?

- Férjem *Prékopa András* matematikus, akadémikus, a hazai operációkutatás megalapítója. Két lányunk van, *Monika* ügyvéd, *Judit* menedzser. Huszonkilenc éven át tanítottam a Toldy

Anya gyermekével
(Széchenyi Kinga alkotása)

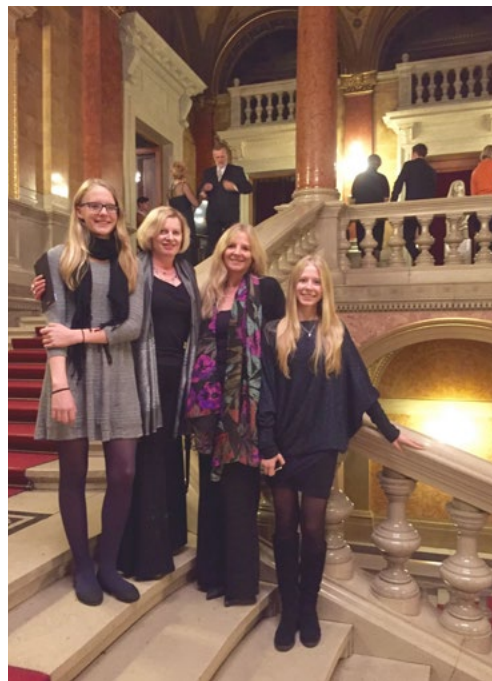
Ferenc Gimnáziumban. Igyekeztem a Patronában tapasztalt elveket alkalmazni. Én is kerestem a diákjaimmal a személyes kapcsolatot. Tíz éven át voltam vezetőtanár, akkor az ELTE-hez is tartoztam. Műfordítóként angol, amerikai irodalmat és pszichológiát fordítottam. A szobrászatról sem tettem le, plaketteket készítettem. Széchenyi Istvánról, Ferencről, Zsigmondról, Festetics Juliannáról. Ezeken kívül olyan plaketteket is készítettem, amelyeket főként matematikusok kapnak. Marosvásárhelyen Bolyai emléktábláján nagyobb plakettem szerepel.

Könyve, a Megbélyegzettek 2008-ban jelent meg először. Hogyan született meg a mű?

– A kitelepítések ötvenedik évfordulóján gondoltam először arra, hogy feldolgozom a meghurcoltak történeteit. Négy és fél éven át kutattam a levéltárakat. Sok interjút készítettem barátokkal, rokonokkal. Nem mindenki nyílt meg könnyen. Volt, aki egyáltalán nem akart beszélni. Volt, aki később bevallotta,

hogy mennyire megviselte a beszélgetés. És olyan is akadt, aki úgy élte meg, hogy végre kimondhatta azt, ami oly régóta nyomta a lelkét. A legfőbb szándékom az volt, hogy ma is tudjanak a történekekről, és hogy lássuk, bizonyos politikai döntéseknek súlyos, hosszan ható következményei van-

nak. A másik célom az volt, hogy megmutassam azokat az embereket, akiktől tartást és méltóságot lehetett tanulni. A könyv magyarul eddig két kiadást ért meg, legutóbb a Helikon gondozásában jelent meg. Már olvasható angolul is, és most készül a német fordítása. Látom, hogy sokan hivatkoznak rá, ennek igazán örülök.

Nemzedékek - Széchenyi Kinga lányai és unokái

Létezhet megbocsátás, megbékélés?

Akikkel beszéltem, senkiben nem éreztem bosszúálló szándékot, valamiképpen mindenki megbékélt a sorssal. Meg is kellett, hiszen a kitelepítések után még nagyon nehéz évek jöttek. Nem lehetett a sebeket nyalogatni. Élni kellett, összefogni a családot, munkát találni. A megbocsátást én a Jóistenre bízom.

A Széchenyi családból hányan élnek Magyarországon?

Idehaza tíz-tizenkét rokon él. Szinte minden földrészén laknak családtagjaink. Sajnos a koronavírus-járvány miatt valószínűleg el kell halasztanunk a nagy, négyszáz fős találkozót.

Mivel telnek a napjai?

A férjem hagyatékát gondozom. A Széchenyiek családtörténetével is foglalkozom. Sok anyag van még, ami feldolgozásra vár. Gyakran gondolkodom családunk jelmondatára, amely Szent Páltól származik: „*Si Deus pro nobis, quis contra nos?*” Vagyis, „*Ha Isten velünk, ki ellenünk?*”

Koncz Veronika

A TRIANONI DÖNTÉS SZÁZADIK ÉVFORDULÓJÁRA

A Párizs melletti Nagy-Trianon-kastélyban az I. világháborút lezáró békediktátum következtében a Boldogasszony Iskolanővérek Magyar Tartománya elveszítette házainak kétharmadát. A tartományfőnöknő egy ideig a Romániába szakadt temesvári anyaházból irányította a felдарabolt tartományt. Csonka-Magyarországon a harminckét házból mindössze tíz maradt, a többi Románia, illetve Jugoszlávia területére került. 1923-ban a Romániához csatolt házakból Temesvár központtal létrejött a Román Tartomány, a Jugoszláviához csatolt bánáti nővéreink a szlovén nővérekkel együtt a Jugoszláv Tartományba tagozódtak be. Csonka-Magyarországon a nővérek új anyaháza a szeged-alsóvárosi zárda lett. A Magyar Tartomány nővérei ma ismét szolgálnak a Bánátban és Erdélyben.

A trianoni döntés következtében a Magyar Tartománytól elszakadt házak

Bánáti nővérjelöltek az 1930-as években

Növendékek a temesvári zárdaiskola kertjében

Impresszum: Bizalom és bátorság – A Boldogasszony Iskolanővérek lapja • www.iskolanoverek.hu •
 Kiadja: Boldogasszony Iskolanővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5 – 7. • Telefon: +36 1 215-9017
 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Alapító főszerkesztő: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Főszerkesztő: Koncz Veronika • Arculat, layout: Katona Zsófia • Címlapfotó: Lobmayer M. Judit

Forrai M. Gregória

**Búcsúzásul
(Részlet)**

**Valahol messze...Kolozsváron, tudom,
Most húzták meg az öreg harangot...
S itt a szívem csordultig fáj tőle,
Mert visszahívón hallom ezt a hangot.
És felém kiált a felhőnyáj az égen:
„A gyermekpásztor merre, hol marad?”
És rám ragyog a napnak szemrehányó fénye:
„Szív-tüzedet elhagynod nem szabad!”**

**A Szamos partján minden kicsi virág,
Magyar napnak nyílik ki ékesen,
A füzek ágán rejtőző pacsirta
Magyar füttel dalolgat édesen.
Csak én hiányzom onnan. Jól tudom,
A pásztortüzet meg kell gyújtanom,
S ha másként nem megy, szívem tüzes vérét,
Cseppenként is, de magyarul adom.**

**És összeszorított két ököllel néztem,
Hogy az idegen nyelv ránk hogyan terül,
S megtanulom fájón, de azt is megígérem,
Hogy magyar maradok örökre belül.
Az imádságom magyarul kiáltom,
Az Atya nékem mindig az marad,
És lelkem lelkéből kisugárzó szikra
Magyarul tüzel majd...ég felé szabad.**

**Én pacsirtának megyek Kolozsvárra.
És mindig, mindig csak énekelek,
És magyar szívvel, magyar akarattal,
Áldom az Istent, kit forrón szeretek.
Mondjam tovább? Nem, nem folytatom...
Már így is sokat mondtam néktek el,
S ha néha Cluj felé száll az imátok,
A nevemet ne feledjétek el.**

**Testvéreim! Az élet olyan rövid.
Ki biztat engem holnapra és mára?...
De tudjátok meg, igaz szeretettel
Magyar szívet viszek Kolozsvárra!**

Forrai M. Gregória (1918-1983) Magyarországon született zenészcsaládba. A Svetits Intézet, majd a Zeneakadémia növendéke volt, 1938-ban tett első fogadalmat. Tanári pályáját a kolozsvári Marianumban kezdte. Ekkor a város, a második bécsi döntés értelmében, ismét hazánkhoz tartozott. A II. világháború végén több magyar nővérel együtt Romániában maradt, gyári munkásként, majd kántorként dolgozott, emellett népzenei gyűjtőmunkát végzett a székelyek között. Magyarországra 1963-ban tért vissza, ezután a Svetitsben tanított ének-zenét és művészettörténetet. E versét Kolozsvár második elvesztése felett érzett fájdalom és tenniakarás ihlette.

ZÖLDENERGIA FOTÓPÁLYÁZAT

2019

Energiahatékonyság és a megújuló források alkalmazásának lehetőségeiről

EREDMÉNYHIRDETÉS

Sikeresen lezárult a 2020 februárjában ZöldEnergia címmel meghirdetett fotópályázat, melyre 55 résztvevő több mint 100 pályaműve érkezett be. A pályázat témája az energiatudatosság és a megújuló energiahordozók népszerűsítése volt.

Ezúton is köszönjük a sok szemet gyönyörködtető felvételt!

A szakmai zsűri döntése alapján a következő alkotások részesültek megosztott első díjban:

Bíró Kata Sarolta: Borvíz ereje

Kanton Szilárd Bonifác: Hordónyi energia / Modern világ

KÖZÖNSÉGDÍJ:

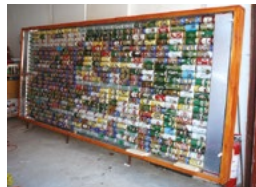
(az online szavazás eredménye alapján)

Juhász Manuella Anna: Feltöltődés a napon

Czifra Ágnes: Fa-energia

Nyakacska Balázs: Sörkollektor képsorozat

A nyertes fotókból képeslapok készülnek, ezeket iskoláinkban is terjeszteni fogjuk.

A fotópályázat „A Boldogasszony Iskolanővérek által üzemeltetett iskolák tanárainak és tanulóinak, valamint érintett hozzátartozóinak kampánya az energiatudatos gondolkodást és életmódot elősegítő szemléletformálás megvalósítására” című, KEHOP-5.4.1-16-2016-00351 számú projekt keretében valósult meg.

SZÉCHENYI 2020

Európai Unió
Kohéziós Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE